správy a veř. života vůbec; toto jejich určení dochází zpravidla výrazu také v jich architektonickém vybudování. Vhodné umístění takovýchto budov je otázkou, která úzce souvisí s celkovým stav. rozvojem města a vzhledem ke charakteristickému svérázu takových budov také po stránce estetické je velice významná. Ukládá-li § 2 stav. řádu úřadům dbáti toho, aby regulačním plánem bylo dokonale vyhověno požadavkům v příčině okrašlování a stav. rozvoje města, jak se podávají se zřetelem k místním poměrům, nelze jim upírati ani oprávnění, aby v tomto rámci uvažovaly také o vhodném umístění veř. budov, jichž zřízení místní poměry pravděpodobně vyvolají, aby pro ně v plánu polohy vyhradily místa, která, hledíc k stanovené regulaci stav. rozvoje v upravovaném území a se zřetelem na požadavky komunikační, bezpečnostní a estetické pro ně zvláště jsou vhodna. Že zřetel na vhodné umístění veř. budov pojmově spadá do pojmu regulace ve smyslu § 2 stav. ř., tomu svědčí i ustanovení § 13 bod 4 stav. řádu pro venkovské obce, vybudovaného na týchž základních principech jako stav. řád pro Prahu, které výslovně nařizuje, aby při zkoumání plánu upravovacího hleděno bylo k tomu, by kostely, školy a jiné budovy veřejné navrženy byly na příhodných širých místech. Nelze tedy uznati, že by nař. ustanovení plánu polohy nemělo v stav. řádě podkladu.

Pokud však stížnosti namítají, že nebyly označeny již určité veř. budovy, pro něž ony plochy jsou vyhraženy, a tím vlastně vytýkají, že úřad pro ono ustanovení neměl dostatečného skutkového podkladu, jest na to odpověděti, že regulační plán jakožto program pro stav. vybudování místa v budoucnosti nemůže přirozeně býti založen toliko na skutečnostech již daných ani stanoviti podrobnosti budoucí stav. činnosti, nýbrž musí počítati také s rozvojem poměrů, jak se za daného stavu podle dohadu úřadu jeví pravděpodobným a musí proto i ponechati v jistých mezích možnost, aby provádění programu jím vytčeného bylo přizpůsobováno poměrům, jež budoucnost vytvoří. Že žal. úřad skutečně také o pravděpodobném budoucím rozvoji uvažoval a i s tohoto hlediska zkoumal, zda nař. ustanovení je odůvodněno, o tom svědčí výslovné konstatování, že zajištění stavenišť pro veř. budovy odpovídá co do počtu a velikosti normálním potřebám.

Č. 5596.

Obecní notáři. — Řízení před nss-em (Slovensko): * Poukaz ministra s plnou mocí pro správu Slovenska, při intimaci rozhodnutí ministra vnitra o zrušení prozatimního služebního poměru obecního neb obvodního notáře, daný župnímu úřadu, aby notáře ze služby propustil a jej podle uherského systému, pokud má na to nárok, pensionoval ve smyslu § 7 zák. č. 211/22, není, byl-li v této formě straně intimován, rozhodnutím podle § 2 zák. o ss.

(Nález ze dne 21. dubna 1926 č. 8369).

Věc: Koloman B. v Š. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran pensionování.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: St-l byl usnesením vlády z 21. června 1922 jmenován prozatímně do VIII. hodn. třídy 1. stupně plat. ve stavu obecních a obvodních notářů na Slov. Usnesením z 20. září 1924 zrušila vláda tento proz. služ. poměr Kolomana B., o čemž min. vnitra vyrozumělo výnosem z 1. října 1924 ministra pro Slov. na účelem dalšího opatření. Min. pro Slov. vyrozumělo nař. výnosem z 11. října 1924 o tomto rozhodnutí župní úřad v Bratislavě s podotknutím, že v důsledku toho anuluje se st-lův jmenovací dekret z 15. července 1922 a s vyzváním, aby byl jmenovaný po uplynutí jednoho měsíce ze služby propuštěn a dle uher. systému, pokud má na pensi nárok, pensionován ve smyslu § 7 zák. č. 211/1920. O tomto rozhodnutí byl st-l vyrozuměn prostřednictvím okr. úřadu v Š. výnosem ze 6. listopadu 1924 s tím, že se sprošťuje další služby dnem 31. prosince 1924.

Toto rozhodnutí napadá st-l jako nezákonné, vytýkaje, že není možno, aby jeho prozatímní poměr trval 6 roků, a že se stal per analogiam § 3 nař. z 27. února 1920 č. 128 Sb. automaticky definitivním a že tudíž na něho jako takového platí předpisy služ. pragmatiky a zákonů k tomu se vztahujících, jmenovitě zákon z 3. dubna 1921 č. 99 Sb., z 22. března 1920 č. 210 Sb. a z 20. prosince 1922 č. 394 Sb., a má tedy býti pensionován dle těchto pensijních zákonů a ne dle uher. systému.

Rozhoduje o této stížnosti, uvažoval nss takto:

Dle obsahu jmenovacího dekretu i dle § 3 zákona z 22. března 1920 č. 211 Sb. jest služ. poměr st-lův posuzovati dle předpisů služ. pragmatiky z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. Ježto pak st-l byl jmenován provisorně, platí na něho ustanovení § 10 služ. pragm., jež výslovně stanoví, že služ. poměr takového úředníka může býti kdykoliv zrušen.

Na věci nic nemění skutečnost st-lem zvláště zdůrazňovaná, že je nemožno, aby jeho prozatímní poměr trval 6 roků a že tudíž stal se per analogiam § 3 nař. č. 128/1920 automaticky definitivním. Analogie taková je nepřípustná, poněvadž cit. nařízení jest nařízením specielním, které upravuje služ. poměr zřízenců, nevztahuje se však nikterak na prozatímní úředníky ustanovené ve smyslu § 10 služ. pragm., a právní poměr definitivního státního úředníka nezakládá se již pouhým uplynutím určité doby, nýbrž nezbytně vyžaduje ke své kreaci zvláštního správního (jmenovacího) aktu příslušného státního orgánu (srovn. nálezy nss-u ze 3. května 1924 č. 7860 a z 12. května 1924 č. 8448). Takový správní akt však v přítomném sporu vydán nebyl, i jest skutečnost shora vytýkaná pro právní posouzení sporu bez jakéhokoliv právního významu.

Co pak se týče námitek ve příčině pensionování po rozumu § 7 zák. č. 211/1920, sluší podotknouti, že žal. úřad neučinil takového rozhodnutí, nýbrž, intimuje rozhodnutí ministra vnitra župnímu úřadu připojil pokyn, aby byl st-l o rozvázání služ. poměru vyrozuměn, po uplynutí jednoho měsíce ze služby propuštěn a, pokud má na pensi nárok, podle uher. systému pensionován. Nejde zde tedy o rozrodnutí naříkatelné před nss-em, nýbrž pouze o interní příkaz nadřízeného úřadu podřízenému k provedení pensionování st-le příslušnému, který, jsa v této formě intimován, nemá povahy adm. rozhodnutí.

Jest proto stížnost v této části podle § 2 zákona o ss nepřípustná.